

No et creuràs que passés això.
Jo tampoc no m'ho creuria.
Em pensaria que em prens el pèl o que estàs
guillat.
Però tot va passar de debò.
T'ho prometo.
Només cal que em miris.
Ho veus?

1

Un començament horrible

Vaig rebre la primera mossegada quan dormia, a les 2.54 de la matinada.

Vaig rebre la segona mossegada tres hores més tard, quan corria per una carretera fosca.

Vaig rebre la tercera mossegada aquella mateixa tarda en una barraca de fira vella i abandonada.

Tot va passar en el segon pitjor dia de l'any. L'últim dia de les vacances d'estiu. L'endemà jo començava la secundària. Hi havia quatre raons per les quals m'emocionava anar a l'institut Hamilton i quatre per les quals no.

Núm. 1 Deixaria de ser un magarrinyes de primària.

Núm. 2 En Tanner Gantt no seria a l'institut. En Tanner Gantt és un noi que sempre em feia la murga a l'escola. Jo em dic Tom Marks, però ell sempre em deia Tommy Llufa. És gran, i dona empentes a altres nens, i els posa sobrenoms i se'n riu. T'aboca per sobre la beguda com si ho fes sense voler i després diu: «Ho sento mooooolt!». També llança menjar als al-

tres o els fica en contenidors d'escombraries. Ningú no s'atreveix a enfrontar-s'hi perquè segurament el mataria.

Però ja no calia que em preocupés per ell. El meu millor amic, en Zeke Zimmerman, m'havia trucat dues setmanes abans que comencessin les classes.

—Tom! —va cridar, molt emocionat—. En Tanner Gantt no anirà a Hamilton! Anirà a l'institut Kennedy!

Aquella era la millor notícia que m'havien donat mai. Però, ho he d'admetre, vaig sentir una mica de pena pels pobres nois del Kennedy.

Núm. 3 Tindria el meu propi armariet. Hi tindria totes les meves coses de classe, hi penjaria fotos guais i hi guardaria menjar per a casos d'emergència. També hi podria guardar secrets. Encara no tenia cap secret, però ja en tindria algun dia.

Em preocupava una mica oblidar-me de la combinació de l'armariet.

La meva germana, l'Emma, que té setze anys i és la meva segona persona menys favorita del món (en Tanner Gantt és la número 1), em va dir: «Si t'oblides de la combinació de l'armariet, has de pagar cent dòlars al conserge, que té molt mal humor, perquè te l'obri..., i el director anuncia a tot l'institut que l'has oblidada».

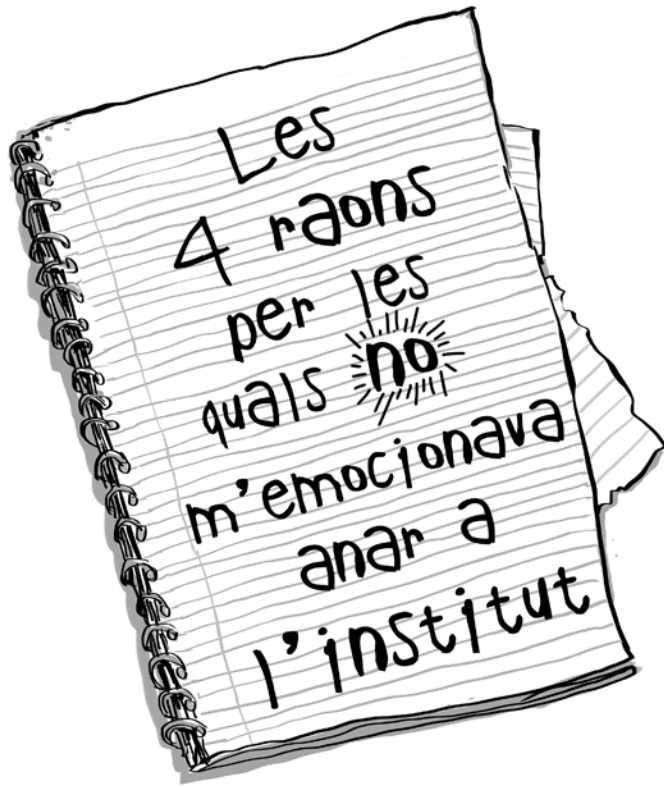
M'imaginava assegut a classe i sentint pels altaveus: «Atenció, estudiants i professors: us parla el director. En Tom Marks ha oblidat la combinació del seu armariet. No deixeu de riure-us d'ell i d'assenyalar-lo amb el dit durant tot el dia. Moltes gràcies a tots!».

Vaig prendre la decisió d'escriure la combinació a la sola de la vamba per si de cas l'oblidava. Després em vaig assabentar que l'Emma m'havia dit una bola. Ho fa SEMPRE.

Núm. 4 L'Annie Barstow aniria al meu institut. Té onze anys, la mateixa edat que jo. És llesta i divertida, i m'agraden els seus cabells. Espero que algun dia l'Annie sigui la meva nòvia, però vull esperar al batxillerat per demanar-l'hi. A la secundària només serem amics. Això ho anomeno *El Pla Nòvia*. Crec que fer plans és una bona idea.

Si l'Annie està d'acord a ser la meva nòvia, després del batxillerat anirem junts a la universitat, després potser podrem casar-nos, fer-nos molt rics i viure a la nostra pròpia illa deserta privada. No sé com ens farem rics. Compto amb l'Annie perquè ho esbrini, perquè ella és molt llesta.

Encara no he explicat a l'Annie res d'*El Pla Nòvia*.

Núm. 1 A l'institut et posen un MUNT de deures.

L'any passat l'Emma em va advertir:

—Els llibres de secundària pesen deu quilos cada un. Alguns nois tenen tants deures que se'ls trenca la columna transportant els llibres a casa.

—Però què dius, Emma? —li vaig replicar—. Això és mentida.

I aleshores va assenyalar per la finestra un noi que caminava per la vorera. Portava un ar-nès per a l'esquena.

—Mira aquell —va dir somrient.

Després em vaig assabentar que mentia.

L'Emma és de la pell de Barrabàs.

Núm. 2 Trobar les set aules diferents on he d'anar i arribar-hi abans que soni el segon timbre.

—Una vegada un noi es va perdre buscant l'aula —va dir l'Emma—, i mai no el van trobar.

Que mentidera que és!

Núm. 3 A l'institut Hamilton hi podria haver gamberros completament nous que fossin pitjors fins i tot que en Tanner Gantt.

—Ah, i tant que n'hi ha! —va dir l'Emma amb un somriure.

Núm. 4 A Educació Física t'obliguen a fer quatre voltes (més d'un quilòmetre i mig) al voltant de la Pista Més Gran Del Món. I jo odio córrer.

Sabia que la secundària no seria fàcil, però estava preparat perquè tenia un pla. L'anomenava *Pla Tom Invisible*. M'asseuria al final de tot de l'aula sense dir res i ningú no em veuria. Si no s'adonaven que jo existia, no m'assetjarien ni em posarien cap sobrenom idiota per fer alguna cosa estúpida i vergonyosa.

Una vegada un noi de la meua escola de primària havia de parlar sobre entrepans. Estava molt nerviós i, en lloc de *panets*, no parava de dir *pelets*. Des d'aleshores, tothom li va dir Pelets.

Un petit error i et canvia tota la vida.

Tota la meua vida va canviar el dia abans que comencés la secundària obligatòria.

La primera mossegada

Sempre vaig a casa de l'àvia l'últim cap de setmana abans que comencin les classes. Viu al bosc, a unes tres hores de casa meua.

L'àvia és bastant vella, però no va de vella. Va amb una bici de muntanya i fa senderisme i ioga. Té els cabells grisos i llargs i sempre porta texans, camises de colors, ulleres de muntura metàl·lica i una pila de collarets. Em sembla que era hippy.

L'àvia té un munt de discos de vinil a casa seva i, quan els escolta, ella també canta amb el cantant. I posa el volum superalt. El pare diu que és perquè està perdent oïda. Però l'àvia diu que si no poses el rock-and-roll alt, no val la pena posar-lo.

El meu últim dia a casa de l'àvia (el dia abans que comencessin les classes), havia posat l'alarma perquè sonés a les sis en punt. Havia decidit llevar-me d'hora i sortir a córrer per entrenar-me i ser capaç de fer aquelles punyeteres quatre voltes a la classe d'Educació Física. Em fa l'efecte que volen que tots anem a les olimpíades. Jo no hi vull anar pas.

Però tampoc no vull ser el passerell que arriba l'últim a la meta, panteixant i amb cara d'estar a punt de desmaiar-se. Per això m'he estat levant d'hora per sortir a córrer. Aquell era el meu segon

dia. Crec que hauria d'haver començat fa dues setmanes, però odio córrer i també odio llevar-me d'hora.

Com que corria molt d'hora, abans que sortís el sol, no feia calor. No volia tornar a casa tot suat com un porc. A qui li agrada tornar a casa tot suat com un porc? Resposta: segurament, a les mateixes persones que volen anar a les olimpíades.

Aquell matí, vaig apagar l'alarma i vaig mirar per la finestra oberta. Es veia la lluna entre els arbres. Era gairebé plena. Va ser llavors que vaig notar una cosa estranya al coll, com una mossegada. Recordava haver sentit alguna cosa al coll a la nit, i que m'havia rascat una mica i m'havia tornat a adormir. A casa de l'àvia sempre em piquen insectes. Fins i tot n'he fet una llista i l'he penjat a la porta de la nevera.

És com si la primera bestiola que em veies arribar a casa de l'àvia digués a totes les altres que soc allà:

—Ei, nois! Mireu! Ha vingut en Tom!

—M'encanta mossegar aquest noi!

—A mi també! L'any passat el vaig mossegar cinc vegades!

—Sí? Doncs jo el vaig picar deu cops!

—No farolegis!

—Que sí, que el vaig picar deu cops!

—Tu ets una abella! Si el piques una vegada, mors!

—Bé... Eh... Jo... volia picar-lo deu cops.

—Ei! Fem una competició a veure quantes vegades podem mossegar i picar en Tom!

—Molt bona idea! Com mola!

—A l'atac!

Sé que això no passa així exactament, però a mi em fa l'efecte que sí.

Em vaig pensar que la mossegada que tenia al coll era d'una aranya, però va resultar ser una cosa un milió de vegades pitjor.

***

Em vaig posar les vambes, uns pantalons de xandall i una samarreta. Estava cansat perquè la nit abans l'àvia i jo ens havíem quedat a mirar una pel·lícula.

Després de sopar (pizza casolana, refresc i gelat de vainilla), ella es va inclinar sobre la taula i em va preguntar xiuxiuejant:

—Vols mirar una pel·lícula de por?

A l'àvia li encanten les pel·lícules de por.

La que vam veure era molt antiga i en blanc i negre. Em vaig pensar que seria avorrida, però en realitat feia bastanta por, i riure, també. Hi sortien Frankenstein, Dràcula i l'home llop, que perseguien dos nois que es deien Abbott i Costello. Admeto que potser vaig tancar els ulls unes quantes vegades. Espero que l'àvia no em veies. Però sé que si em va veure no ho dirà a ningú.

***

Quan vaig baixar de la meva habitació, l'àvia era a la cuina preparant cafè. Es lleva cada dia molt d'hora, encara que no té cap obligació.

—Bon dia, Tommy! Ja estàs a punt per córrer?

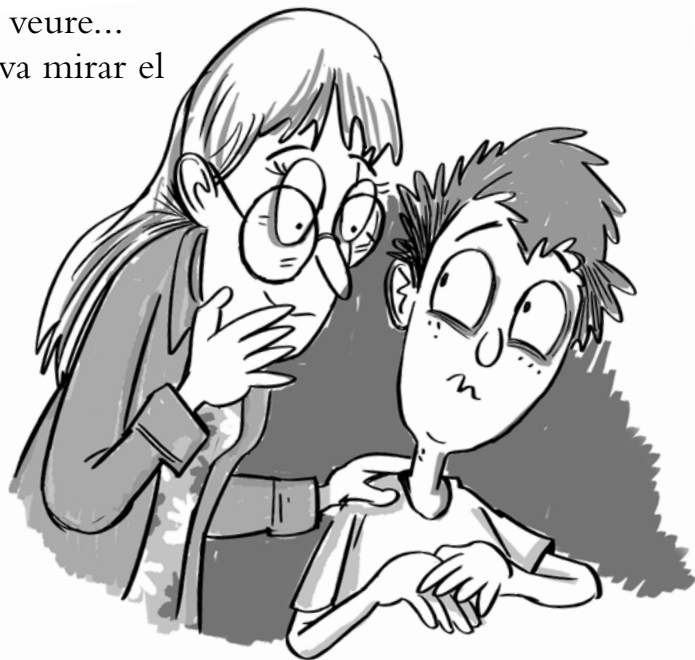
És l'única persona a qui encara permeto que em digui Tommy. Tots els altres em diuen Tom. (Bé, excepte en Tanner Gantt, que em diu Tommy Llufa, però aquest no compta.)

Li vaig ensenyar el coll:

—És una aranya, àvia?

—A veure...

Em va mirar el coll.

—No veig res... Espera't. Tens dos puntets vermells. Deus ser bo, perquè t'ha mossegat dues vegades.

Va afegir «aranya» a la llista de la nevera.

★ ★ ★

Vaig sortir per la porta de darrere i vaig baixar per un camí a la carretera. És una mica més llarg, però no volia passar per davant de l'Stuart.

L'Stuart és el gos descomunal del veí de l'àvia; sempre el té lligat davant de casa seva amb una corda. És un husky siberià, amb un pèl blanc i gris que fa que sembli un llop.

«Stuart» era el pitjor nom, el més babau i el més ridícul que es podia posar a aquell gos. Haurien d'haver-lo anomenat alguna cosa com ara Brut, o Assassí o Caníbal.

Sempre em borda quan passo pel seu costat.

Quan jo tenia cinc anys, l'Emma em va dir:

—Si mai l'Stuart trenca la corda, val més que corris, perquè et perseguirà i et mossegarà i et matarà i se't menjarà.

Jo no tenia ganes de comprovar si era una altra bola.

★ ★ ★

Encara era bastant fosc, però la lluna feia prou claror i m'hi podia veure mentre corria per la carretera de terra. Quan feia uns cinc minuts que corria, em vaig aturar després d'un revolt.

L'Stuart era al mig de la carretera.

Es veu que havia aconseguit mossegar per fi la corda i havia decidit esperar-me allà per atacar-me. (Odio quan l'Emma té raó.) Va tirar el cap cap enrere i va udolar. Jo mai no havia sentit fins aleshores l'udol de l'Stuart. En l'escala de la por, que va de l'1 al 10, allò es mereixia un 9.

Va abaixar el cap i em va mirar de fit a fit, grunyint.

—Quiet! —vaig dir—. Stuart..., quiet!

No sabia si m'obeiria, però valia la pena intentar-ho.

Molt a poc a poc, vaig començar a caminar cap enrere.

—Gosset bo... Quiet... Quieeet...

No es va quedar quiet.

L'Stuart va començar a córrer cap a mi. En aquell moment, vaig lamentar no haver volgut anar a les olimpíades i no haver començat a entrenar-me quan tenia cinc anys, per poder córrer ultraràpid.

Se m'anava acostant. Vaig fer mitja volta i vaig començar a córrer tan de pressa com vaig poder.

—Quiet...! Seu! —vaig cridar per sobre de l'espatlla—. Fes mitja volta...! Fes-te el mort!

En aquell moment, m'estava encalçant i intentava mossegar-me. Sentia com la gola se li tancava cada cop que intentava mossegar-me i no hi arribava. Jo m'estava cansant i sabia que no podria seguir corrent a aquella velocitat.

Per què m'havia llevat per córrer? Què hi feia si era l'últim a la classe d'Educació Física i arribava panteixant i em desmaiava quan em feien córrer una mica més d'un quilòmetre i mig? En aquell

moment, m'estava a punt de mossegar un gos gegant que no pensava canviar d'idea.

L'Stuart em va mossegar al turmell. Vaig notar com les seves dents em travesaven el mitjó i la pell.

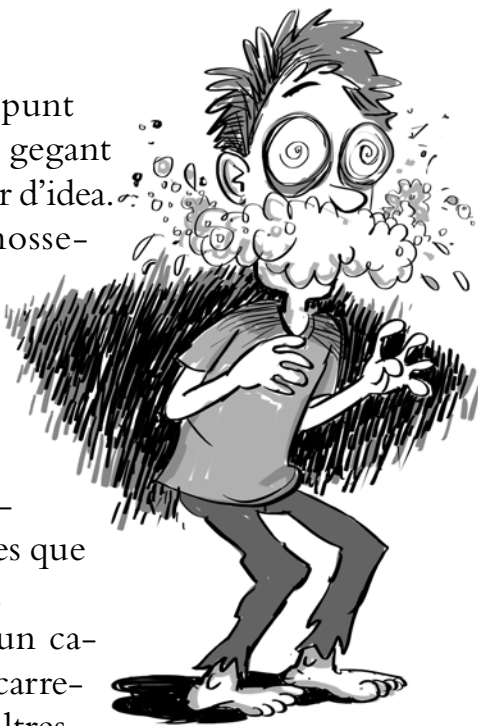
De sobte, vaig veure unes llums blanques que brillaven davant meu.

Eren els llums d'un camió que venia per la carretera just cap a nosaltres.

L'Stuart es va espantar i es va endinsar corrent al bosc. El camió va passar per davant meu i jo vaig deixar de córrer i em vaig inclinar, amb les mans als genolls, per intentar recuperar l'alè. Em vaig arromangar el camal dels pantalons i vaig veure que a la part de darrere del mitjó hi havia sang. Em vaig abaixar el mitjó i vaig trobar la marca de la mossegada.

Agafaria la ràbia?

L'àvia i jo havíem vist una pel·lícula d'un nen que agafava la ràbia. Es tornava boig i començaven a sortir-li per la boca bombolles blanques com d'escuma. La gent em diria Bombolletes sempre més.

Ara voldria haver tingut la ràbia. Això hauria estat molt millor que el que va passar tot seguit.

★ ★ ★

L'àvia era al porxo del davant fent ioga quan vaig arribar corrent.

—Àvia! No et creuràs el que m'acaba de passar!

Ella va desfer la posició en què estava i em va somriure.

—Vejam.

—M'han tornat a mossegar! —vaig dir, i em vaig abaixar el mitjó per ensenyar-l'hi.

—Què ha estat aquesta vegada? —va preguntar ella.

—L'Stuart!

L'àvia es va posar molt furiosa. Mai no l'havia vista tan enfadada, ni tan sols amb les notícies de la tele. Va treure el telèfon, va trucar al veí i va començar a cridar-li. Va dir algunes paraules que jo no li havia sentit mai. En realitat, ni tan sols m'imaginava que la meva àvia les conegués. Les devia aprendre quan era hippy.

De sobte, va deixar de cridar i va escoltar. De mica en mica, la seva cara va deixar d'estar enfadada. Al cap d'una estona, va dir en veu baixa:

—Eh, ah... Bé... Ho sento, Jasper. Fins després. —Va penjar el telèfon, es va escurar el coll i em va mirar—. Bé..., sembla que l'Stuart és al veterinari perquè l'estan operant dels ulls. Així que

deu haver estat un altre gos talòs! Tommy, t'han posat la vacuna contra la ràbia?

Odio les injeccions.

—Eh... Em sembla que sí. Sí. Segur. No en necessito més. Estic bé.

L'àvia va agafar el telèfon i va dir:

—Bé, per estar-ne segurs, trucarem a la teva mare.

Va explicar a la mare el que havia passat i li va preguntar si m'havien posat la vacuna. Després va penjar i em va dir:

—Bé, em sembla que tu i jo farem una visita a Urgències.

Abans de sortir de casa, l'àvia va anar cap a la nevera i va escriure «gos» en la llista d'éssers que m'havien picat o mossegat.

***

Em vaig asseure a la sala d'espera al costat d'un altre nen que devia tenir més o menys la meva edat. Tenia els cabells llargs, que li penjaven per davant de la cara, i es mirava els polzes com si fossin la cosa més interessant del món. L'àvia era davant del taulell, parlant amb una infermera.

El nen va alçar el polze dret.

—A tu no et sembla que està trencat?

A mi em semblava normal, però em va fer l'efecte que ell volia que li digués que estava trencat.

—Sí, del tot.

Va assentir amb el cap i es va repenjar a la cadira.

—Tu per què ets aquí?

—M'ha mossegat un gos i m'han de posar la injecció contra la ràbia.

Es va apartar els cabells de la cara i va fer uns ulls com unes taronges.

—Contra la ràbia? De debò? Això no mola gens. El meu germà té un amic que té un cosí a qui va mossegar un gos i li van haver de posar cinc injeccions.

Cinc injeccions? Per a què feien falta cinc injeccions? A mi només m'havien mossegat una vegada.

—De debò? —vaig dir—. N'estàs segur?

—Sí! I les injeccions fan molt de mal. Utilitzen l'agulla més grossa que hagi vist mai, i te la claven al braç, ben endins, i t'hi fiquen la medecina més dolorosa que troben.

Aquell noi em recordava l'Emma.

Esperava que estigués mentint, o que el cosí de l'amic del seu germà s'hagués inventat la història o que, simplement, la seva afició favorita fos passar l'estona a les sales d'espera d'Urgències espantant la gent. M'imaginava en Tanner Gantt fent això mateix.

—Tom Marks? —va dir la infermera.
Em vaig aixecar.
El nen va negar amb el cap i em va dir:
—Com m'alegro de no ser tu!

★ ★ ★

La doctora va examinar la mossegada del turmell, la va netejar, hi va abocar alguna cosa que coïa i em va donar unes pastilles perquè me les prengués.

—Et deixaran una mica endormiscat —
va dir—. Aquesta nit dormireu bé.

Només m'havia de prendre unes pastilles? Cap problema. Això ho podia suportar. Ja ho sabia jo, que aquell nen idiota estava mentint. La doctora va somriure.

—Ara arromanga't, que et posaré dues injeccions. Te'n posarem una altra d'aquí a tres dies. I després una altra al cap de set dies, i una altra dues setmanes després.

Això sumava cinc injeccions: el nen no havia mentit.

Vaig decidir que no tornaria mai més a casa de l'àvia.

La doctora va agafar l'Agulla Més Grossa Del Món.

—Potser et picarà una mica.

Odio quan els metges diuen aquestes coses. Menteixen! Les injeccions no piquen mai: fan mal! M'agradaria que els metges diguessin senzillament: «Mira, nen, això serà molt dolorós, perquè et clavaré aquesta cosa afilada al braç. Prepara't per cridar».

Si jo fos metge, diria això.

Em vaig arromangar, vaig apartar la mirada, vaig tancar els ulls amb totes les meves forces i vaig serrar les dents. Efectivament, no picava..., sinó que feia mal!

La doctora s'estava rentant les mans quan l'àvia va recordar la mossegada del coll.

—Una altra cosa, doctora... Li pot mirar el que té al coll?

La doctora em va mirar el coll i va somriure.

—Bé, m'alegro que ja tinguis posada la vacuna de la ràbia.

—Per què? —vaig preguntar.

—Aquesta mossegada és de ratpenat.